

Kučejádřova

„Já nevím, jestli seš tady, protože si tady chtěl být, no jen řekni, ale já si tady ^{se} být nevybral a sere mě to! Vždycky sem nerad vyprávěl náký příběhy, natož ještě z mého života, vždycky sem byl radši, když byla slyšet moje harmonika a ne můj hlas, takže jako tady ^{ta představa, že} ten nápad se tady před tebe posadit, no nikdy jsem tě ani neviděl, akorát tehdá, když měla jít zrovna Gloria ke zpovědi, a nabonzovat tady něco, co je čistě jenom moje věc a co bych si radši nechal jen pro sebe, to ti říkám, že mě to teda dvakrát netěší...

Kdyby tohle nebyla jediná možnost, jak se odsud ^{odtud vypadnout} dostat tam za ostatníma nahoru, rovnou bych tě poslal tam, odkud si přišel, a pak bych se zas pěkně utápěl v mě sklince režně, kerá mi vždycky pomůže zapomenout a uklidnit se. Když piješ, tak už pak mezi skutečností a představama mizí všechny hranice, všechno je možný. Můžeš zapomenout, že tady seš už tak dlouho, že si už ani nepamatuješ, jak to venku vůbec vypadá, můžeš zapomenout aji na to, že se odsud nedostaneš, dokud ten svůj příběh nedořečneš tomu, kerej tady je jen kvůli tomuhle, že tady klidně můžeš ztvrdnout navěky, páč moc uchazečů tady nenajdeš no a navíc musíš čekat, až se na tebe dostane, páč tu jsou tací, kteří čekaj ještě dyl jak ty. Nakonec se soustředíš na svou kocovinu a nic dalšího už pro tebe neexistuje. Taková šílená kocovina, to člověka zaměstná! Co myslíš? Piješ vůbec? dolní pochopeno

Jestli máš v ruce svazek jako "korej" místo "korej",
můžeš být i "dyky", "dydy", "dyž"

Dobry' puzelad

Michala Durašová

L'histoire de Willy Ouellette, le roi de la ruine-babines (Michel Tremblay)

Příběh Willyho Oulletta, krále (foukací) harmoniky

spione' x horrore'
Nevím, zdali seš tu, protože ses tak rozhodl, ale říkám ti (i sobě), nechtěl sem tu být, jelikož mě to tu sere! Nikdy sem neměl rád vypravování příběhů, především těch z mého života, raději sem nechal mluvit za sebe svou harmoniku než muj hlas, a tak myšlenka přisednout si k tobě, jehož sem nikdy neviděl, pokud nepočítám to, když přišla na řadu Gloria s tou její zpovědí, abych vybalil věci, které se týkaj jenom mě, a přitom si je nechal jen pro sebe, tedy tenhlecten nápad se mi nelíbí, ti teda povídám....

Kdyby to nebyl jediný způsob, jak se odtud dostat, abych se moh připojit k těm nahoře, poslal bych tě *rovnou* rovnou tam, odkud přicházíš. Poté bych se znovu ponořil do mej sklenice plnej whisky, jež mi poskytuje zapomenout a bejt v klidu. Když piješ, neexistuje hranice mezi realitou a fikcí, všechno je možné. Můžeš zapomenout, že si tu už takovou dobu, že si ani nevzpomeneš, jak to vlastně venku vypadá; můžeš také zapomenout, že odtud nevyjdeš, dokud nebudeš vyprávět svůj příběh někomu, kdo sem přijde jenom kvůli tomu, že *tu nic není* riskuješ svou přítomnost tady, protože tu není mnoho lidí, co sem chodí. Poté musíš ještě čekat, až přijde na tebe řada, páč někteří sou tu delší dobu než ty a nakonec se budeš soustředit jen na svoji kocovinu, neboť nic jiného nebude pro tebe existovat. Jedna obrovská kocovina, to zaměstnává. Znáš to? Piješ? Ale pravda, ty žvanit nemusíš...

Jasně, že mě nem' zadarmo *Právě proto*
Je potřeba věřit, že odměna čeká na každého, jo? To je, jako když se usadil před tebou, abych ti vyprávěl, jak moje „hubohraní“ skončilo v mém hrdle, *myješ* *jiná'c' mi udovleje'* jestli chceš mít povolení zvednout se od stolu, přejít hospodu – nazývám to tu hospodu, páč mi to připomíná ty starý dobrý časy, ulici Svatej Kateřiny, *me kámoše* – pak se vyšplhat po tom zatraceném schodišti, které míří do divadla, stejně jako sem viděl Glorii, že se tam nahoru šplhala... Měls slyšet ten křik radosti, co vypustila, když vyšla až nahoru! Řekl bych, jak malá holka před vánočním stromem! Anebo svatá u dveřích do ráje! Prej, když se stanu úředním přízrakem Národního divadla, dají mi znovu právo, používat mou foukací harmoniku... Ale pouze jen, když bude divadlo prázdné. Během představení ne. Jen proto, (jen) proto, abych ji znovu zkusil, namočil ústy, sevřel mými rty a zpustil mou oblíbenou písni „All time favorite“-Na krásném modrém Dunaji od Johanna Strausse, věřim, že to stojí za to zahrát si.

že tamhle de Pokud nemáš chuť mi poslouchat, dělej jakoby nic, vůbec mi to nebude vadit. Nejprve donaseč tam, tamhle, vidíš ho, zatraceného špiona, zatraceného obchodníka, představitel těch vyšších, těch, kteří řídí, rozhodují. Jejich nájemný vrah, vidíš ho, ten co se podobá

to je babine sbe' spione'

Zapově' proto, že

Annabala Durdá Lovi' (2)

rozpůlenému citronu, kdežto my víme oba dva, že nás poslouchá ten prašivý pes, prokletý donašeč; nejprve si myslí, že se vyzpovídám, že sem upřímněj, páč mě posloucháš, můžeme se z toho dostat... Jenom dej bacha, abys tu neusnul, i když se ti bude zdát muj příběh o ničem, páč bych to odnes já a věř, že bych ^{za} platil hodně. Rozumíš, ztratil bych příležitost... a kdybych měl další možnost... raděj na to nemyslim, že by to mohla bejt má poslední příležitost. Jednomu už se to v minulosti podařilo... byl nucen se vrátit na ^{na konec a musel} konec hospody, k tomu stolu nejdále od dveří a koukej, můžeš ho vidět, když se nakloníš, je tam od té doby v depresi. Vidiš ho? Je velkej, špinavej, smradlavej a na řadu přide kdoví kdy... můžeš bejt rád, že na tebe nepřide jeho příběh, páč je to ten nejnudnější! Lituji toho ubožáka či ubožáčku, kteří ho budou muset poslouchat! Každopádně ti nepřeju, abys to byl ty!

*o mitteryde paránsi de si vaim nepodarteo
vchopit syst.*

*Problém - mu'elisku' nyzohiteo stylu
s horrovym (přesud x pa'č)*

Jenčíková

L'Histoire de Willy Ouellette

Le roi de la Ruine - Babines

„Neviem či si tu preto, lebo tu chceš byť, ale mal by si vedieť, že ja tu byť nechcem, a to ma serie!
Vždy som nerád rozprával historiky, hlavne nie tie o mojom živote, ale radšej som nechal hovoriť moju harmoniku za mňa. ^{sníva} Nápad, aby som za tebou došiel, ^{Prídeš, že si k tóbe fúrdnu} aj keď som ťa nikdy pred tým nevidel, okrem toho keď prišla Glória s tou jej spoveďou, aby som na teba vybalil veci, ktoré sa týkajú len mňa, a rád by som si ich nechal pre seba, je ďaleko od toho, aby ma tešil. To ti teda poviem...

Keby to nebola jediná možnosť ako ^{zruziť} odtiaľto odísť, aby som sa dostal hore k ostatným, poslal by som ťa rovno tam ^{skade} prichádzaš. Potom by som sa ponoril do mojej whisky, zabudol na všetko a mal pokoj. Keď chľastáš, žiadne hranice medzi skutočným a vymysleným už nie sú, všetko je možné. Môžeš zabudnúť aj na to, že si tu tak dlho, že si už ani nepamätáš, o čo tu ide. Môžeš tiež zabudnúť na to, že ^{by si sa odtiaľto dostal} sa odtiaľto dostaneš bez toho, aby si povedal svoj príbeh niekomu kto je tu iba preto. Riskuješ, že tu zostaneš večne, lebo čakateľov sa tu teda neobjavuje veľa, a ešte musíš počkať keď si na rade, pretože niektorí čakajú už dlhšie ako ty. Nakoniec skončíš pri tom, ako sa sústreďíš na svoju opicu a nič iné pre teba nie je. Taká poriadna opica po chľastaní, to dá zabráť! Nemyslíš? Chľastáš? Je pravdou, že ty kecať nemusíš...

*Nelze ve slovesním vyprávění více lžovat?
Pozor na grandiozitu, sje také s sebou diahnetiku.*

Luštinová

no pro to rozhodl
Nevim, esli seš tady, protože sis to tak vybral, ale měl bys vědět, že já sem si to tady
nevybral a že mě to tady sere! Nikdy jsem neměl rád tlachání, a už vůbec ne tlachání vo mým *! ano*
životě, dycky jsem se radši projevoval harmonikou než řečma a že se tu usadim před tebou, *beava*
dyž sem tě nikdy neviděl, kromě toho jak se zpovídala Gloria, abych vybalil věci, který se *melusit?*
týkaj jenom mě a který bych si radši nechal jenom pro sebe, to mi rozhodně radost nedělá, *ta ta představa,*
víš... *to n'fio*

vypadnout a dostat se
Kdyby to nebyl jedinej způsob, jak se vocad' dostat a připojit se k těm nahoře, poslal
bych tě rovnou tam vodkad' si přišel a znova bych se utápěl ve svý sklence žitný, po který
dycky zapomenu a dostanu se do klidu. Když piješ, ztratí se veškerý hranice mezi skutečností *malé kříd*
a výmyslama, možný je všecko. Můžeš zapomenout, že si tady už tak dlouho, že už si ani
nepamatuješ, jak to vypadá tam venku, taky můžeš zapomenout, že vocad' nevodejdeš, dokud
nevodvyprávíš svoji story někomu, kdo tady bude jen kvůli tomu. Můžeš zapomenout, že ti
hrozí, že tu skejsneš navždy, protože tu čeká hodně lidí. Navíc musíš čekat na svoji šanci,
protože některý sou tu dýl než ty. Nakonec vnímáš svoji kocovinu, takže nic jinýho
neexistuje. Pořádná kocovina, to dá zabrat! Co myslíš? Piješ? Ale je fakt, že ty nemáš mluvit. *! ano*

! ano bezva!
Musíš věřit, že za všecko se platí, víš, proto jsem tu usazenej před tebou a mám ti
vykládat, jak mi ta moje hudba na pusu ucpala chřtán, *! ano*
esli chci mít povolení zvednout se vod *dupej se*
stolu, *prošel hospoda* přejít hospodu – říkam tomu hospoda, připomíná mi to starý dobrý časy, ulici Svatý
Kateřiny, kámoše – a vylízt po tom zatraceným schodišti do divadla, jako to tenkrát udělala
Gloria... Měl si slyšet, jak radostí vykřikla, dyž vylezla až nahoru! Skoro jak holčička u
vánočního stromku! Nebo jak náká světice před branou do ráje! Vypadá to, že až ze mě bude
oficiální přízrak Národního divadla, dovolej mi zase hrát na foukačku...

Svatobok, alba (alv) ..

Dolu slyšou porazeno. Dobrá fra'ce.

Jan Mikoláček

„Nevim, jestli tu seš proto, že tu chceš bejt, ale měl bys vědět, že já sem tu nechtěl bejt a to mě sere! Dycky sem nesnášel vyprávění historek, hlavně těch z mého života, dycky sem rači nechal mluvit mou harmoniku než hlas, takže nápad si jít k tobě hrcnout, (k tomu) kerýho sem nikdy neviděl, jen jednou, když byla řada na Glorii, aby se vyzpovídala, abych ti vyžvanil věci, co se týkaj jen mě, páč bych je rád nechal pro sebe, tak ten nápad se mi vůbec nelíbí, ti teda povim...

Kdyby to nebyl jedinej způsob, jak se vocaď dostat a přidat se k těm nahoře, bych tě poslal rovnou zpátky vodkad's přišel a pak bych se ponořil do mý sklenky žitný, díky který mám dycky vokno a sem klidnej. Když chlastáš, nejsou žádný hranice mezi skutečností a výmyslem, všechno je možný. Můžeš zapomenout, že tu seš už takovou dobu, že si už ani nevzpomínáš, vo co tady de, můžeš taky zapomenout, že vocaď neodejdeš, dokud někomu, kdo tady kvůli tomu je, neřekneš svou historku, že riskuješ, že tu ztvrdneš, páč není moc lidí, co sem choděj, pak že ještě navíc musíš čekat, až na tebe dojde řada, páč některý tady sou mnohem dyl než ty. Nakonec se budeš starat jen o svou kocovinu, nic jinýho pro tebe nebude existovat. Pořádná kocovina, ta dá zabrat! Znáš to? Chlastáš? Ale je pravda, že ty kecat nemusíš...

Nelun' dobi'. Du' sledua' bovorovost

Ale ne. Já sem jenom hlupák. Pořádněj. V mém případě by se dalo říct, že mě slova napadají, jak mluvím. Když s nikým nemluví^{pro dne}m několik dnů, nemůžu se pak vůbec vymáčkout, když zas zkouším začít, ale tady s tebou, chápeš, čím víc mluvím, tím to jde líp...

No dobrý, teď ten zbytek mého příběhu...

Napřed ti musím říct, že sem měl vždycky slabost pro tučný ženský. Z části to možná trochu vysvětluje, co se stane během týhle krásný noci... Vždycky se mi líbily masitý ženský, rozumíš, ženský krev a mlíko, ne ty stojany na prádlo nebo vysoký věšáky, kterých se bojíš dotknout, aby sis neublížil, skutečný ženský, takový, kterým říkám ženy O, ne ženy I, kulatý a smyslný, ne plochý a vysušený jako párátko!

A Lola, protože bude asi hodně otázek kolem jistý Loly v mém příběhu, Lola byla jedna z nejtlustších ženských na Main. Ne tak jako macatá Sofie, ta co tak krásně hrála na klavír, to zas ne, ženský jako macatá Sofie, ty fakt vypasený tlust'ošky, ty nemůžou šlapat chodník, je to moc namáhavý. To je na nic, protože jistou dobu se mi ta macatá Sofie taky líbila... Ale Lola... Víš, že to navíc bylo její pravý jméno, že se fakt jmenovala Lola? Lola Baillargeonová! Odněkud z okolí Oka. Její matka četla fotoromány jako Intimita a My dva, a asi se cikánky z těch příběhů často jmenujou Lola, a jí to jméno připadalo hezký pro holku. V každém případě, když kolem mě Lola procházela krokem šelmy, bezmála sto kilo měkkýho masa s odzbrojujícím úsměvem, třásly se mi nohy a ještě něco jinýho začalo tuhnout, to ti povím! A ona to věděla, ta koketa, a schválně na mě sem tam mrkala, až mě z toho polila horkost! Z tý ženský jsem měl horečky, ze kterých jsem se rozhodně nechtěl vyléčit!

Beste syst kovorok.
Final ykairi.

Příběh Willyho Uelletta, krále harmonik

Nevim, jestli seš tady, protože ses tady bejt rozhod, řekni. Já tady bejt nechtěl, protože mě to sere. Nerad vyprávím příběhy, a už vůbec ne příběhy z ^{ya} mého života. Raději za sebe nechám mluvit harmoniku, než abych použil svůj hlas. ^{malé hovorné} Pouhé pomyšlení na to, že bych se měl ^{posadit} postavit před tebe, člověka, kterého jsem nikdy neviděl, tedy pouze jednou, když se zpovídala Glorie, a že bych měl vyzvonit věci, který se týkají pouze mě, a který bych si chtěl nechat pro sebe, mi přináší noční můry, řeknu ti to v první chvíli. *do si beda fio*

Kdyby to nebyl jedinej způsob, jak se vodsud dostat a připojit se k těm nahoře, poslal bych tě pěkně tam, vodkad' si přišel, a pak bych se zнову vzdálil ke své sklenici whisky, která mi vždycky přinese klid a zapomnění. Když člověk pije, hranice mezi realitou a fikcí se ztrácí, všechno je možný. Zapomeneš, že jsi tady tak dlouho, že si už ani nevybavíš, jak to vypadá tam venku. A zapomeneš taky, že se vodsad' nedostaneš, dokud svůj příběh nevyprávíš někomu, kdo sem přišel právě kvůli tomu. Takže tady nejspíš ztvrdneš navěky, páč jich sem tedy hodně nechodí, těch kandidátů. A navíc ještě musíš čekat, až na tebe dojde řada, protože někteří jsou tady dýl, než ty. Nakonec se jen soustředíš na svou kocovinu, páč už není nic, než to. Taková pořádná kocovina, to dá zabrat, nemyslíš? Nevypiješ si?

Alexandra Tamášová

333535

hovorné x spirové
to nejde dohromady

stylově nevyjádření

„Nevim, jestli seš tady, protožeš tady chtěl bejt, ale to ti říkám, já tady bejt nechtěl a pěkně mě to sere. Vždycky nerad vykládám historky, tím míň ty ze života, ^{s nýčím} vždycky nechám radši mluvit (svou) harmoniku než (svůj) hlas, no a ta myšlenka, že před tebe nastoupím, když tě neznám, kromě tenkrát jednou, když přišla Glorie na řadu ke zpovědi, a mám začít vytahovat věci, co se týkaj jen mě a co bych si nejradši nechal pro sebe, ta myšlenka mě teda nevzrušuje, to ti povidám...

Kdyby to pro mě nebyla jediná možnost, jak odsud vypadnout a přidat se k těm nahoře, poslal bych tě zčerstva rovnou tam, odkud si přišel, a pak bych se znova ponořil do svý dvoudecky režně, co mně vždycky poskytne klid a mír. Když chlastáš, tak se stíraj hranice mezi skutečností a představama, všechno je možný. Můžeš zapomenout, že seš tady už tak dlouho, že si ani nepamatuješ, jak to vypadá venku, můžeš zapomenout, že se z toho nedostaneš, dokud neodvykládáš svúj příběh někomu, kdo ^{je} kvůli tomu přijde, riskuješ, že tady ztvrdneš na furt, protože tady není moc takovejch kandidátů co sem chcou, a taky musíš čekat, než přijdeš na řadu, páč někteří sou tady vo dost dýl než ty. Nakonec máš v hlavě akorát tu kocovinu a nic jinýho nevnímáš. Taková kvalitní kocovina, jó, to tě zaměstná. Co ty na to? Piješ?

Píšeš

^{ky tu} ^{se rozhodl být tu ode to si pamatuj, si pa'si to tu}
 Ani nevím, jestli jsi zdejší, protože ty sis vybral být odsud. Přiznejme si, já si nevybral být zdejší a z ^{nevybral}
 toho se mi dělá zle! Nikdy jsem neměl ^{radě nevybědát lebně hlavou} v oblíbě vyprávět příběhy, obzvláště ty, které se mi doopravdy staly.

Vždy jsem měl raději se vyjadřovat pomocí hudby a mé foukací harmoniky, než mým hlasem. Navíc ^{svým} myšlenka,

že se před tebe postavím a vyzpovídám se člověku, kterého jsem předtím nikdy neviděl, když nepočítáme ^{to, je}

^{na rade} koncert Glorie Lasso, mi vůbec nedělá radost. Svěřit se někomu cizímu mi opravdu nedělá radost. S věcmi,

které se týkají jenom mne, a které bych si nejraději nechal jen pro sebe, ale stejně mi je nech povyprávět... ^{to si kras}

Jestli ^{Když} to nebyl jediný způsob, jak odsud odejít a připojit se k těm ^{vyjedoucí v dostal se} ze severu od Montrealu, poslal bych

tě v tu ránu tam, odkud jsi přišel a potom se znovu ponořil do svojí sklenice žitné, která pokaždé skončí ^{co}

dodáním zapomnění a poté smíru. Když piješ, už nemáš žádné limity mezi realitou a fikcí, vše je v tu chvíli ^{ou hnaní}

možné a můžeš v klidu zapomenout, že jsi zdejší od nepaměti a že už si ani nevzpomínáš, jak to vypadá venku.

Také ^d můžeš zapomenout, že se z toho jen tak lehko nedostaneš, pokud nepovyprávíš svůj příběh někomu, který ^{co}

tu bude jen pro to. Navíc riskuješ, že tu budeš zvěčněn, protože není mnoho kandidátů, ^{nahradlo} kteří sem přicházejí, ^{co} ale ^{ej jenu} je třeba abys počkal než přijdeš na řadu, protože někteří jsou tu o mnoho déle jako ty. Ráno končíš zaměřením ²

na tvoje bolesti hlavy a poté už nic jiného neexistuje. Jedna velká vopice, ta dá zabrat! Znáš to? Také piješ? ^{rozdělí hlava jak stih} ^{kvocina}

Zhurte to pomnout do horovosti.
 A zhurte delat mloumici celky.